

Itámár Jaoz-Keszt versei

A szerző és Gergely Ágnes fordítás-négykezesei

Az utolsó álom

*Az utolsó perc lassan alvásba hátrált.
Az az ismeretlen álomtöredék
párnádon hagyta koponyád helyét,
egy távoli galaxis délibábját.*

*A kéz nem mozdul, magával ne rántsön
valami élő; csak befelé lát a szem.
Himbál az Idő. Arcod még hirtelen
áttűnik a vásznon, egy szakadáson.*

*Vagy valami kócsa emlék itt bujdosol,
formáját csak az égbolt ismeri, egy szerelem,
amit most átjár a levegő és a por.*

*És a párnán az a kis halott verem
elsüllyesztí az egész életem.*

Merre jársz?

*Esteledik. A Jarkon temetőn őszi eső dobol.
Magányom egy „örökös kőbe” véstem.
S te merre laksz? Kezem nyújtogatom,
gödör, rothadás – nem érlek el mégsem.*

*Mondd, gyerekkorom zöld tája elragadott?
s alaktalanul látlak, míg az idő elpereg?
A szárnyas estben barang zúg – te idegen vagy ott,
a partról rég eltűnt az alvó nő s a síró kisgyerek.*

*Mondd, merre jársz? Elröpítlek a gyerekkoromig,
azt ígértem. A táj kibált. A gyökerek kivájva.
Gyűrött zakómon őszi eső folyik,
ülök a sírnál, mint aki jelre várna.*

*Volt titkom, amit nem mondtam el neked?
De kioltódom, mint a lebelet.*

Itámár Jaoz-Keszt és nemrégien elhunyt felesége, Hanna

SÍRÁSÁS

*Az ásók dolgoztak. A gödör viczorított.
A perem fölött mozdulatod nyugalma.
Hajlékony árny, sárgállott a homok,
és elhagyott neved pergette, Hanna.
Amikor fehér lepelbe burkolt testedet
elvitték, te mellettem álltál,
az Áskává imának vége lett,
a sírás végigszántott a temetőn, a színek
betépett ingembez csapódtak, a nap lement,
láttam, az öröklétbe kell átprézelődniük,
menekülni akartam, forogtam jobbra-balra,
s akkor Vhú rábum, „De Ő irgalmas”, szólalt meg
a távoli Hang, és te átléptél egy másik világba,
és én, mint egy családi ház, üres, jeltelen,
magamba roskadtam. És te vártál odabenn.*

Reggeli egy elhagyott konyhában

*Valaki sóhajtott az ajtó mögött.
Szélcsend, sehol egy emberi arc.
Agyamból kelve megláttam a szemed,
kinn zokogtál. Dülledezett a ház.*

*Hajnal volt, vártad, hogy visszatérj,
hogy megérintsd a magukra maradt
dolgozat, tál ételt, kenyeret, pohár vizet.
– Ki az? – kérdeztem ijedten. – Ki vagy?*

*A hang elbalt. A bútor megmeredt.
Csak az edényen kongott a réműlet.
Elsápadt lassan a konyhai lámpa.*

*Árnyékom a padlón reszketett.
Egy reccsenés. Én járok ott talán.
Sötét reggelit tesz elém a magány.*

Kósbányai János fotói

Gergely Ágnes egy Jaoz-Keszt-kötettel